

Prelatovo pismo (Studeneni 2006.)

Mjesec studenog poprima duhovno ozračje prva dva dana kojima započinje: Svetkovina Sviju Svetih i Spomen svih vjernih mrtvih.

12.11.2006.

Mjesec listopad poprima duhovno ozračje prva dva dana kojima započinje: Svetkovina Sviju Svetih i Spomen svih vjernih mrtvih. Misterij općinstva svetih osvjetljava ovaj mjesec i osobito čitavi preostali dio **liturgijske godine, usmjerujući**

naše razmišljanje prema čovjekovoj sudbini na zemlji u svijetlu Kristove Pashe.[i]

Crkva ne raste samo na ovom svijetu već također i na drugom. Tako nam predstavlja današnja svetkovina, kad se prisjećamo bezbrojnog mnoštva duša koje, nakon prolaska ovim svijetom, sada uživaju vječnu sreću gledajući u nebu lice Božje. Sutra, drugog ovog mjeseca, prisjetit ćemo se mrtvih koji se još uvijek čiste u čistilištu pripremajući se za trenutak kada će im Isus reći: *uđi u radost gospodara svoga!*[ii] Svi mi zajedno tvorimo Mistično Tijelo Kristovo, čija je Glava Utjelovljena Riječ: s njim i po njemu, snagom Duha Svetoga, dajemo Bogu Ocu neprekidnu pjesmu slave. Razmišljanje o ovoj tajni naše vjere nas treba potaknuti na zahvaljivanje Bogu za njegovu dobrotu i za neprestanu prisutnost svetaca - nastojeći izvući što veću korist iz ove vrlo utješne istine.

Nalaziti snagu u ovoj istini, naš je Utemeljitelj uvijek tražio – osim zaštite svetih u nebu i svojih ***dobrih prijateljica, duša u čistilištu***[iii] — molitvu i mrtvljenje onih s kojima je bio u kontaktu. Pogotovo tijekom prvih godina Opusa Dei, suočen s neizmjernim poslanjem koje mu je Gospodin povjerio, pouzdano je “molio” za molitvu i žrtve siromašnih i bolesnih u Madridu, uvjeren kako je ***poslije molitve svećenika i Bogu posvećenih djevica, Bogu najdraža molitva djece i bolesnika***. [iv]

Ove misli dolaze na um jer ćemo ovog mjeseca proslaviti sedamdeset i petu godišnjicu trenutka kad je Sv. Josemaría započeo posjećivati siromašne i bolesne zajedno s prvim mladim ljudima koji su sudjelovali u njegovom svećeničkom radu. Već i nekoliko godina prije, kao kapelan Patronata bolesnih, osobno se posvetio ovoj djelatnosti, kojom je čvrsto postavljao temelje Djela. No u

listopadu 1931, nakon što je prestao raditi za tu instituciju socijalne službe kako bi se posvetio osnivanju Zaklade Sv. Elizabete, osjetio je potrebu za intenzivnim radom s potrebitima i bolesnima koji je i vršio prethodnih godina. Tako nam kaže u jednoj od svojih osobnih bilješki, dok spominje promjenu svojih pastoralnih djelatnosti: ***jučer sam trebao definitivno ostaviti Zakladu, također i bolesne. No moj Isus ne želi od mene da ga ostavim i podsjetio me je da je pribijen za krevet u bolnici.***

Njegov žar za služenjem svim dušama se pokazivao odmah od početka. Ubrzo nakon svoga ređenja započeo je organizirati satove katekizma i osiguravati materijalnu skrb za potrebite obitelji u Zaragozi. Posjećivao je siromašne četvrti u gradu, moleći studente da ga prate; mnogi od njih su kasnije postali dio

Opusa Dei, potaknuti apostolskim žarom ovog mladog svećenika.

Čim je počeo raditi za Zakladu Sv. Elizabete, tražio je način da nastavi s brigom za taj apostolat, kojim je (kao što je drugdje kazao) ***naš Gospodin htio da otkrijem moje svećeničko srce.***[v] Znao je da postoji dobrotvorna udruga, koju su činili svećenici i laici, koji su se brinuli za bolesne u Glavnoj bolnici, u blizini Crkve Sv. Elizabete. Stupio je u kontakt s tom institucijom i 8. studenog 1931., formalizirao svoj način pomaganja. Nedjeljama popodne išao bi u bolnicu kako bi bio na usluzi pacijentima. Tamo se susreo s nekima koji su kasnije vidjeli da se njihov put vjernika u Crkvi nalazi u Djelu.

Spominjem ove detalje jer ništa što je u vezi Sv. Josemarije nije bez značaja vjernima Prelature. Vidimo u njegovom životu čak i u

najbeznačajnijim okolnostima vjeran odraz duha Djela, koji svatko od nas treba preuzeti, sačuvati i prenijeti s poštovanjem idućim naraštajima. Jesmo li mi darežljivi muškarci i žene? Koliko se molimo za potrebite u svijetu? Nudimo li mrtvljenja, specifična odricanja sukladno sa stvarnim mogućnostima, kako bismo pomogli ovoj našoj braći i sestrama?

Ne mogu vam ne reći moju veliku radost jer smo započeli ostvarivati rani san Sv. Josemarije: proizvesti *kod kuće* sav rad potreban za pripravu materijala za slavljenje sakramenta Euharistije. Ovaj san, Bogu hvala, postaje stvarnost. U Čileu (nadam se da će ovo uskoro biti i u drugim mjestima) potrebna pšenica i vino su već uzgojeni. Sada imaju vino i uskoro će imati hostije za slavljenje Svete Žrtve. Mogu zamisliti radost našeg Oca, jer se sjećam njegovog žarkog spomena ove želje.

Želim se vratiti temi pisma: važnosti življenja Općinstva Svetih, ne samo molitvom već prikazivanjem naših patnji i žrtava. Budimo darežljivi, moje kćeri i sinovi, u prikazivanju Bogu, sa smiješkom, sve što nam je neugodno; zamolimo bolesne da radosno prikažu Isusu svoje patnje i nemoći, znajući da, osim što skupljaju zasluge za budući život, surađuju u uspostavi Kraljevstva Božjeg na zemlji i potpomažu apostolat. Imamo veliko blago u onima koji su zahvaćeni nekom bolešću. Postupajte prema svakom od njih onako kako bi to činio Gospodin. Gledajte u njima samoga Isusa.

Razmatranje ove stvarnosti će također hraniti našu nadu u trenucima kada se snage zla pojave dodatnom žestinom, možda otvarajući vrata pesimizmu. Nemojmo popustiti pred ovom napašću, kćeri moje i sinovi! Nikada

nemojte zaboraviti **snažnu stvarnost zajedništva univerzalne Crkve, svih ljudi, mreže Euharistijskog zajedništva, koja nadilazi barijere kultura, civilizacija, ljudi i vremena. Ova zajedništvo, ovi “oaze mira” postoje u Tijelu Kristovom. Oni uistinu postoje. I one su snage mira u svijetu.**[vi]**Ako gledamo kroz povijest, Papa je nedavno rekao,možemo vidjeti da su veliki sveci ljubavi prema bližnjemu stvarali “oazu” Božjeg mira u svijetu, oni su ponovno upalili Njegovo svijetlo i bili snaga pomirenja i mira. Oni su bili mučenici koji su patili s Kristom, koji su dali svjedočanstvo mira, ljubavi koja nasilje stavlja u granice.**[vii]

Tijekom mog nedavnog puta u Libanon, ponovno sam mogao vidjeti snagu tog zajedništva u Kristu u molitvi i žrtvi. Ljudi su mi tamo rekli

da su tijekom nedavnog rata mogli “osjetiti” kako se mnogo ljudi moli za njih. Tako je još jednom ispunjeno ono što je naš Otac napisao

u Putu: Posebno doživljajte Općinstvo Svetih; i svatko će osjetiti u trenutku nutarnje borbe, jednako kao i u stručnome radu, radost i snagu, jer nije sam. [viii]

Također se ovog mjeseca prisjećamo priopćenja da je Opus Dei uzdignut na razinu osobne Prelature što je učinio ljubljeni Ivan Pavao II.

Svjedokom sam koliko se Sv. Josemaría molio za tu nakanu, i kako je Don Álvaro “preuzeo žezlo,” također i u toj stvari. Živo se sjećam posjeta Don Álvaro Oltaru Čudotvorne Medaljice, tu u Rimu, kako bi zahvalio za ovaj korak. Sada je na nama red da damo svoje živote, jer to dugo očekivano priznanje pada na nas: ujedinite se molim vas, s mojom nakanom. Također se molite za vjernike Prelature koji će biti

zaređeni za đakone 25-tog ovoga mjeseca.

[i] Benedikt XVI, *Propovijed*, 11. studenog 2005.

[ii] *Mt* 25:21.

[iii] Sv. Josemaría, *Put*, br. 571.

[iv] Sv. Josemaría, *Put*, br. 98.

[v] Sveti Josemaría, *Osobne bilješke*, br. 360 (29-X-1931).

[vi] Ibid., br. 731.

[vii] Benedikt XVI, *Propovijed*, 23. srpnja 2006.

[viii] Sv. Josemaría, *Put*, br. 545.